

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theopompo Tribuno. 51.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Στρατηγῶ ἀναγνώστη. ν.

Ράβδον χαρυγίνην εἶδεν Ιερεμίας, ὃ τῆς
προφητῆς πολυκύνδυνος ἱερω-
σύνης καθέσιν, ἧς τὰ μὲν προφανῆ
καὶ ἐπιπόλαια, καὶ ὡς ἂν τις εἴποι
προσίμια, συπληρὰ καὶ τραχέα τυγ-
χάνει, καὶ δριμύτητος μέτοχα. τὰ δὲ
κρύφια καὶ εὐσώτερα, σαφέστερα καὶ βί-
βαια, καὶ σπείζον δυνάμει. καὶ τοί-
νω καὶ τὰ ἐπίπονα τῆς ἱερωσύνης
φέρειν γενναίως, καὶ τὰ ἔπαπλα ταύτης
αὐτὸν ἀμείβειν προσηύμας.

Θεοπόμπῳ τριβένῳ. ια.

Τὴν συκὴν ἔχ' ἀπλῶς ὁ κύριος κα-
τηράσατο, μὴ τῷ νόμῳ, ὃ τῆς
θεῶν ἀκόρετα, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τοῖς ἀ-
γνώμοσιν ἰσχύει, ὅτι ἔχει δύναμιν καὶ
προσηύμασαν ἀρκούσαν, ἐπειδὴ γὰρ
ἐν πᾶσι τοῖς θαύμασιν ἔδεν αὐτὸν πα-
ραχρόντα πνί λυπηρὸν ἐωράκεισαν,
μόνοι εὐεργετῆν αὐτὸν ὑπελάμβανον
δύνασθαι, οὐκ ἔχοντα κακοῦ τοῦ
πονηροῦ ἐξουσίαν. οὐκ τῆς ἀφύχου τοί-
ων ἰσχύος, πείθει τὸν ἀχάριστον δῆμον,
ὅτι καὶ ἀμύνασθαι δύναται, καὶ ὡς ἀ-
θὸς οὐ βεβήλευται. ἐξηράθη οὐδ' ἐξυ-
λοῖνα φοβήσῃ ἀνθρώπος. ἅμα δὲ πῆ
τῷ καὶ σπορῆτος συμπεπλεκται
λόγος, ὡς γερόντων εἰς ἡμᾶς σο-
φῶν ἀσφοδιτήσας, ὅτι τὸ ξύλον τῆς
καρβύνης τῷ, ἔχει τοὺς φύλλοις
εἰς σκέπην οἱ καρβύνητες ἐχρήσαντο.
καὶ καθηράθη ὡς χεῖρ φιλαν-
θρώπου, μικροῦ καρπὸν ἐνεγκῶν αἰ-
πὶν ἀμαρτίας. ἐπειδὴ δευτέρω θεοῦ
παρὰ σίαν, ὡς ἐναῖν ἰσχύον μὲν οὐκ
ἔστι, ὡς δὲ πῶν τῆς πεπαραγυμῶν
ἐχέτω.

Λαμπητῶ μοναχῶ. ιβ.

Πολλὰ προφάσεις εἰσι τῆς σπο-
χῆς τῆς ἐρωμάτων καὶ ἔθος καὶ φύσις, καὶ
γνώμη δὲ ἐγκράτεια τελευτῶν. τῶ

Strategio Lectori. 50.

Virgam nuceam vidit Hieremias, vir
in pluribus quàm alij Prophetæ, periculis
versatus, sacerdotij typum & argumētum:
cuius perspicuæ & superficialiæ partes, at-
que ut quispiã fortasse dixerit, primordia,
astringentia & aspera sunt, acrimoniãque
prædita, occulta autem atque interiores
partes stabiles & firmæ sunt, ac fulciendi
vim habent. Quamobrem & sacerdotij la-
bores strenuè ferre oportet: & ipsius præ-
mia prompto & alacri animo expectare.

Theopompo Tribuno. 51.

Ficulneam Dominus haud sine causa
execratione deuinxit (ne id existimes, qui
rerū diuinarum inexplebili cupiditate fla-
gras) verum ut ingratis Iudæis illud osten-
deret, se eam vim habere, quæ inferendo
quoque supplicio par esset. Quoniã enim
eum in omnibus miraculis nullam cuiquã
molestiam intulisse perspexerant, idcirco
eum prodesse tantum posse existimabant:
ac non item eam vim habere, qua impro-
bos malo afficere posset. Quamobrem à
substantia animæ experti, populum ingra-
tum admonet, se vlciisci quidem ipsius sce-
lera posse, sed pro sua bonitate nolle. Exa-
ruit igitur arbor, ut hominibus terrorem
iniiciat. Quin in hac quoque re arcanus
quidam sermo adnexus est, à senibus sa-
pientibus ad nos grassatus, nempe hanc
transgressionis arborem esse, cuius etiam
foliis ad corpus tegendum, ij, qui mandatū
violârunt, vsi sunt. Ac proinde Christus
humano ac misericordi animo hoc ei im-
precatus est, ut ne posthac fructum, pecca-
ti causam, ferret. Quandoquidem secun-
dus Dei aduentus, non iam ad humanita-
tem denud assumentã erit, verum ad sce-
lerū, quæ quisque perpetrârit, ultionem.

Lampetio Monacho. 52.

Multæ causæ sunt, quamobrem à cibis
quispiam se abstinat, nimirum & consue-
tudo, & natura, & instituta, quæ continentie
causæ.

• B iij

κεῖται.

ἴσται.